

γιορτάσουμε νικηφόροι στην αίθουσα του Πανεπιστημίου»

ΟΙ ΔΗΜΟΤΙΚΙΣΤΑΔΕΣ ΤΟΥ ΡΟΒΕΡΤΕΙΟΥ (της Πόλης) : «Όταν διαβάσαμε πώς ζύγωσαν τα δέκα χρόνια από την πρώτη έκδοσή του «Νουμά», νομίσαμε πώς μπορούσαμε και μεις να συντελέσουμε στο γιόρτασμα του δεκάχρονου τούτου, που φυσικά θα σημειώσει σταθμό στην ιστορία της 'Ιδέας μας. Σās γράφουμε λοιπόν το γράμμα του- του για να εκφράσουμε τη μεγάλη χαρά μας και να οās συχαρούμε. Δέκα χρόνια με τόσους κόπους και με τόσες αναποδιές, δέκα χρόνια για ένα φύλλο μέσα σε κοινωνία που το κατατρέχει, δεν είναι λίγο πράμα: το ότι μπόρεσε ο «Νουμάς» να περάσει τα χρόνια τούτα, το θεωρούμε έμεις μια νίκη του Δημοτικισμού και για νίκη χαίρετοϋμε το γιόρτασμα του δεκάχρονου. Με την ευκαιρία τούτη, μαζί με τις ευχές μας οās στέλνουμε κ' ένα μικρό δώρο από 20 φράγκα· λυπούμαστε όμως πολύ γιατί δεν μπορεί να είναι μεγαλύτερο, έπειδή τα περισσότερα παιδιά λείπουν από το σχολείο, γιατί έχουμε πάφες».

'Η κ. Ε. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΗ (άπό τη Γενέβη) : «Μ' ένθουσιασμό χαιρετώ τα δέκα χρόνια του «Νουμά» μας και οās· συχαίρω ειλικρινά και οās ευχόμαι να γιορτάσετε και τα είκοσι και τα τριάντα του χρόνια».

Κι ο Γ. ΣΚΟΠΕΛΙΤΗΣ (άπό την 'Αναλαάβα της Μαδαγασκάρης) μās έστειλε το ακόλουθο γράμμα :

'Αγερημένε μου Νουμά,

Χρόνια 22 περάσανε ποδμαί ξενιτεμένος (έφυγα στα 1890· 13—14 χρονών) και μικρός έμα είμουνα, στη γλυκιά πατρίδα, θυμάμαι που κάθε χρόνο ο πατέρας μου, ή μάνα και κάτι λιγοστοί συγγενείς ποϋχα από τη μάνα μου (γιατί ο πατέρας μου βιασά από Σκόπελο και Τήνο) μου κάνανε μπουλιστρίνα (μυοναμά) γροσάκια και πεντάρες κατά το συνήθειο και τη δύναμή τους στην πρωτοχρονιά, κι άνήμερα του 'Αη Βασίλη ή γλυκιά μαννούλα μου μ' έτοιμαζε τη Βασιλόπητα του Δασκάλου, πάντα την πιό δημοφη και πιό μεγάλη διάλεγε (γιατί καλομά·νες και παπούδες δε γνώρισα) και μου τη δίπλωνε σε άσπροσιδερωμένη κεντητή πετσέτα. Γεμάτος χαρά την πήγαινα, γιατί πρώτα λογάριάζα τη μπουλιστρίνα που θα μουδινε κ' ή Δασκάλα, κ' έσως κι ο δάσκαλος μαλάκωνε στην όψη της δημοφης βασιλόπητας και μου κρατούσε χάρη για κάμποσες μέρες και γλύτωνα κάμποσες άγγελίτικες βιτσές (θεός σωρέστοι, του χρωσιώ, γιατί κάτι έμαθα κονιά του, και τα μόνα γράμματα στο σχολείο).

Κείνα τα χρόνια στο χωριό μας παιχνίδια πρωτοχρονιάτικα δε συνηθίζανε, και τις πεντάρες τις παίζαμε με λασπωμένα χέρια, στο μπουκίο και άμάδες, και τις τελευταίες αν μās μένανε γλυκαίναμε το δόντι στις μέντες και τα παστέλια, κι άπένταρος καταλασπωμένος γύριζα σπίτι με φόβο.

'Η μόδα έφτασε και στα ξεχώρια, ο κόσμος άλλαξε, τα πρωτοχρονιάτικα δώρα είναι καροτσάκια, ζουρνάδες, σβούρες, κουνκλάκια κλπ.

'Αφτά τα συνήθεια τάχα ξεχάσει κάμποσα χρόνια και τώρα με την παντρεία μου έχω άνίψια κ' ένα άνιψιό άπ' άδερφή, και κάθε χρόνο τα θυμάμαι και τα φχαριστώ από δω κάτω στέλνοντάς τους κάτι μικρά δώρα.

'Αφτό έκανα και την περασμένη πόστα· έγραψα στη Γαλλία να τους στέλνουνε τις μπουλιστρίνες τους κάθε μισανού με την ήλικία του και κατά το φύλο, (μη με πιάσης τώρα πώς μεγαλοπιάνουμαι και τα στέλνω από τη

Γαλλία· όχι!) ή εύκολία είναι, από κει λαβαίνουμε ταχτικά κατάλογους άπ' τα μεγάλα καταστήματα, έδω τέτοια πράματα δεν έχει, κ' έτσι γράφω κει, διαλέγοντας το γούστο μου από τον κατάλογο, και τους τα στέλνουνε κατευθείαν.

Κείνη τη μέρα ποϋγραφα άφτά, ήρθες με την πόστα, άγαπημένε Νουμά, και μου θύμησες κ' έσύ οά ζουλιάρης, πώς την πρωτοχρονιά γιορτάζεις και μαζί με τη Γέννησή σου και τα δέκα σου τα χρόνια.

Κι ή προκήρυξή σου είναι καμαρωτή και λεβέντικη, γιατί τάβγαλες παλικαρία, μέσ' από τέτοιο κατατρεμένο πόλεμο, από δικούς και ξένους.

Κομάρι σου και κομάρι μας είναι ποϋζήσες δέκα χρόνια—είναι δέκα αιώνες έμα λογαριάσεις με τί κατατρεμό, βάσανα και στεναχώρια έφτασες έσαμε δω. Το έργο σου άθάνατο θα μείνη μαζί με τους πρωταγωνιστάδες σου. Κι όσο πολέμάνε να το σβύσουνε, του κάκου, τον καιρό τους χάνουνε στ' άναμένο γκάζι, όσο νερό κι ά ρέχνης, τόσο άπλώνεται κ' ή φωτιά του. 'Έτσι άπλώθηκε και θάπλωθ ή κ' ή δικιά σου ή φωτιά, γιατί βάση σου είναι ή 'Αλήθεια και το δικιο. 'Υπομονή κι όλα θα οιάξουνε.

Λοιπόν κ' έσένα, μαζί με τη χρονιάτικη συντροπή μου, σου στέλνω για μπουλιστρίνα την καρδιακιά μου εσκή : «Νά ζήσης να τα κατοσταρίσης και να γιορτάσης το θρίαμβο του αιώνα, την έξάπλωση της μεγάλης 'Ιδέας σου, και τον ξεσκολοβισμό της γλώσσας.

Madagascar, 31—12—1911

ΑΠΟ ΤΑ "ΜΙΚΡΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΣΕ ΠΡΟΖΑ,, ΤΟΥ CHARLES BAUDELAIRE—XXXVII. — ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ

ΤΗΣ ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑΣ

Το Φεγγάρι, που είναι το καπρίτσιο μονάχο, κοίταξε άπ' το παράθυρο την ώρα που κοιμόσυνα στην κούνια, και είπε : «Το παιδί αυτό μαρέσει».

Και κατέβη μαλακά τη συννεφένια σκάλα του και πέρασε δίχως κρότο μέσ' από τα τζάμια. 'Επειτα ξαπλώθη άπάνω σου με την άπαλή τρυφεράδα μητέρας, και άπόθεσε στην όψη σου τις θωριές του. Οί κόρες τών ματιών σου μείνανε από τότες πράσινες, και τα μάγουλά σου τρομερά χλωμά. Θωρώντας το, τα μάτια σου μεγάλωσαν έτσι άλλοκοτα· και σουσφιξε τόσο τρυφερά το λαιμό που κράτησες από τότες για πάντα τον πόθο τών δακρύων.

'Ωστόσο, μέσα στο έξυμμο της χαράς της, ή Σελήνη, γέμιζε όλη την κάμαρη οά μια φωσφορόπλλη άτμοσφαίρα, οά φαρμάκι φεγγερό· και όλο τουτο το ζωντανό φως συλλογίζονταν κ' έλεγε : «Του φιλιού που τώρα σου δίνω, αιώνια θα είναι ή μυστική έπιρροή. Θα είσαι ώραία, όπως το θέλω έγώ. Θα γαπήσεις ο,τι αγαπώ, και ο,τι μάγαπάς: το νερό,